

Ανάμεσα στον πόλεμο και την επανάσταση

(αυτό το άρθρο δημοσιεύτηκε στο 6^ο τεύχος της Guerra di Classe, στις 16 Δεκέμβρη 1936)

Υπάρχουν πολλοί ανάμεσα μας, που έχουν φτάσει στο σημείο να περιγράψουν την ένοπλη επέμβαση των δυνάμεων που έχουν οικονομικά και στρατιωτικά συμφέροντα αντίθετα με εκείνα της Ιταλίας και της Γερμανίας.

Αν αυτά τα δύο έθνη μπουν στις λίστες με όλες τις δυνάμεις που έχουν στη διάθεση τους, είναι καθαρό ότι μόνο η επέμβαση της Ρωσίας, της Γαλλίας και της Μ. Βρετανίας μαζί, θα μπορούσε να εξασφαλίσει τη νίκη στον Ισπανικό αντιφασισμό. Αλλά είναι επίσης σαφές ότι πριν η ένοπλη επέμβαση αυτών των δυνάμεων μπορέσει να συντρίξει τις φασιστικές δυνάμεις, θα έχει περάσει αρκετός χρόνος έτσι ώστε να επιτρέψει στους φασίστες να συντρίψουν τις επαναστατικές δυνάμεις.

Το Αγγλικό και Γαλλικό καπιταλιστικό κράτος έχουν συμφέρον να εμποδίσουν την νίκη των Ισπανών φασιστών στο βαθμό που αυτόν τον εκμεταλλεύεται η Ιταλία και η Γερμανία, αλλά δεν έχουν κανένα συμφέρον να δουν την Ιβηρική επανάσταση να θριαμβεύει. Στην κατάσταση που η Ιταλία και η Γερμανία επέμβαιναν στην Ισπανία με άμεσο στόχο να επιτεθούν στη Γαλλία (μια ξαφνική επίθεση στην δυτική Μεσόγειο) θα ήταν δυνατό η Μ. Βρετανία και η Ρωσία να επέμβουν άμεσα. Αλλά αν δεν ήταν έτσι η κατάσταση θα ήταν δυνατόν να συντριβεί η Ισπανική επανάσταση πριν γίνει η επέμβαση.

Δεν μπορούμε να ελπίζουμε όπως μερικοί ανόητοι και πολυάριθμοι υποκριτές, στους παράλυτους της Lake Geneva. Η Μαδρίτη βασανίζεται από Φιάτ, Καρπόνι, και Τζάνκερ που πιλοτάρουν από Ιταλούς και Γερμανούς αεροπόρους. Οι Βαλεαρίδες υπόκεινται στην τρομοκρατία μιας δικτατορίας κοντοκουρεμένων Ιταλών φασιστών και χιλιάδες Γερμανοί και Ιταλοί μισθοφόροι προσγειώνονται στην Ισπανία με όπλα και αποσκευές. Η Ιταλό-Γερμανική επέμβαση δεν θα μπορούσε να είναι πιο φανερή, πιο ενεργή, πιο έντονη. Οι παραινέσεις που στάλθηκαν στην Λίγκα των Εθνών από την Ισπανική κυβέρνηση βρήκαν μια συνέλευση από κουφούς ανθρώπους που ήταν απασχολημένοι με το να εφευρίσκουν δικονομικά τρικ.

Δεν μπορούμε να ελπίζουμε περισσότερο στη Γαλλία. Με τον ίδιο τρόπο που ο Εδέν έβαλε στη ζυγαριά της διεθνούς δικαιοσύνης την ανεξαρτησία της Αιθιοπίας και τον παγκόσμιο πόλεμο, έτσι και ο Μπλουμ έβαλε εκεί την ελευθερία του Ισπανικού λαού και τον παγκόσμιο πόλεμο. «Πόλεμος: αυτή είναι η λύτρωση. Δεν τον δεχόμαστε!»

Κανένας δεν μισεί περισσότερο από μας τον πόλεμο, αλλά πιστεύουμε ότι έχει έρθει η στιγμή που η αλήθεια της φράσης που είχε πει ο Λεόν Μπλουμ θα αποδειχτεί: «Πρέπει να αποδεχτούμε την πιθανότητα του πολέμου για να σώσουμε την ειρήνη».

Η πολιτική της μη-επέμβασης δεν απέτρεψε την Βολιβία από το να επιτεθεί στην Ουρουγουάη για να διεκδικήσει το δικαίωμα της στο Chaco, δεν σταμάτησε την Ιαπωνία από το να προσαρτήσει την Μαντζουρία, δεν σταμάτησε τον άγριο αγώνα της Ιταλίας να κατακτήσει την Αιθιοπία. Ο πασιφισμός ακολουθεί ένα δρόμο που είναι στρωμένος, όπως και της Κόλασης, με καλές προθέσεις, αλλά αυτός ο δρόμος οδηγεί στην άβυσσο.

Η ειρήνη της Γενεύης είναι γεμάτη με σφαγές και καταστροφές. Η ειρήνη της Γενεύης: είναι μια ένοπλη κούρσα, η συντριβή των στρατιωτικά πιο αδύναμων λαών, είναι ο Ιταλός Ντούτσε και ο Γερμανός Φύρερ, ακόμα πιο ισχυροί και που όπως πάντα βοηθάνε στην δημιουργία νέων Φασιστικών Κρατών.

Η Διεθνής Συνδικαλιστική Ομοσπονδία και η Σοσιαλιστική Διεθνής συνεχίζουν να συνδέονται με αυτή την τακτική της μη-επέμβασης που υποστηρίζεται από την Γαλλική και Αγγλική κυβέρνηση, και ταυτόχρονα η Φασιστική επέμβαση έχει διεισδύσει στην καρδιά της Ισπανίας. Οι μάζες των εργαζομένων πρέπει να επιλέξουν: ή την επέμβαση τους ή τον θρίαμβο του Φασισμού. Και δεν κινούνται. Μάταια επαναλαμβάνουν: «Η Ισπανία είναι η σκηνή ενός αγώνα που οι συνέπειες του πάνε πιο πέρα από τα σύνορα της χώρας, γιατί είναι στην Ισπανία που ο Φασισμός παίζει το τελευταίο του χαρτί».

Δεν πρέπει να υπερεκτιμάμε τα ιμπεριαλιστικά σχέδια της Ιταλό-Γερμανικής επέμβασης και να τα βλέπουμε αποκλειστικά σε σχέση με μελλοντική ανάπτυξη της Μεσογειακής τους επέκτασης. Η Ισπανία είναι για τον Μουσολίνι και τον Χίτλερ μια ενδιάμεση κατάκτηση, ένα τρέχον πρόβλημα. Η υπερνίκηση της Ισπανικής Επανάστασης ισοδυναμεί για τον Ιταλικό και Γερμανικό φασισμό με την κατάκτηση της Ισπανίας. Νίκη του φασισμού στην Ισπανία σημαίνει διαλυμένη επανάσταση και ανοιχτός δρόμος για ιμπεριαλιστικές κατακτήσεις. Αυτό, γι' αυτό το λόγο, σημαίνει πόλεμος, υποδούλωση του Ευρωπαϊκού προλεταριάτου, έναν «νέο Μεσαίωνα».

Το Γαλλικό και Αγγλικό προλεταριάτο δεν θα κάνει τίποτα για να βοηθήσει το Ισπανικό προλεταριάτο. Είναι άχρηστο για μας να εξαπατούμε τους εαυτούς μας. Θα ήταν ατιμωτικό να το κάνουμε αυτό στους εαυτούς μας. Και γι' αυτό κινδυνεύει η Ισπανική επανάσταση, όποιο και αν είναι το αποτέλεσμα του Εμφυλίου Πολέμου.

Μια ξαφνική ένοπλη επέμβαση εκ μέρους της Βρετανίας, της Ρωσίας και της Γαλλίας δεν είναι πιθανή, αλλά μια τέτοια επέμβαση δεν θα ήταν διόλου απίθανη τη στιγμή που η Ισπανία θα είναι στο χείλος του θανάτου. Αυτή θα ήταν η επέμβαση των λιονταριών ενάντια στις ύαινες. Ίσως να ήταν αυτή η επέμβαση που θα άρπαζε την Ισπανία από τον Ιταλό-Γερμανικό ιμπεριαλισμό, αλλά θα σήμαινε το σβήσιμο της φλόγας της Ισπανικής Επανάστασης. Ήδη σήμερα η Ισπανία βρίσκεται ανάμεσα σε δύο πυρά, του Μπούργκος και της Μόσχας.

Η δύναμη του Ισπανικού αναρχοσυνδικαλιστικού κινήματος δεν πρέπει να μας τυφλώνει. Τη μέρα που τα ένοπλα στρατεύματα της Γαλλίας, της Βρετανίας και της Ρωσίας θα επέμβουν μετά από έναν εξαντλητικό αγώνα ανάμεσα στις επαναστατικές δυνάμεις και τον Ισπανό-Ιταλό-Γερμανικό συνασπισμό, εκείνη τη μέρα η Κοινωνική Επανάσταση θα σταματήσει και θα ανοίξει ο δρόμος για την αστική επανάσταση.

Αφού νικηθεί ο Φασισμός είναι δυνατό οι αναρχοσυνδικαλιστικές F.A.I και C.N.T να συνεχίσουν να αγωνίζονται για να πετύχουν το κοινωνικό τους πρόγραμμα. Αλλά σε αυτή την περίπτωση το Σοσιαλιστικό κομμουνιστικό μπλοκ θα τους αντιτεθεί. Η “Le Populaire” της 27^{ης} Νοέμβρη μας το αποδεικνύει. Οι Δημοκρατικοί, οι Σοσιαλιστές ηγέτες και οι Κομμουνιστές έχουν ήδη συμφωνήσει σε μια «συνταγματική» πλατφόρμα. Η Εκτελεστική Επιτροπή του Ισπανικού Κομμουνιστικού Κόμματος πρόσφατα δήλωσε ότι στο σημερινό αγώνα σκοπεύει να υπερασπιστεί την δημοκρατία και να προφυλάξει την ατομική ιδιοκτησία. Υπάρχει μια μυρωδιά Νόσκε στον αέρα. Αν η Μαδρίτη δεν φλέγονταν, κάποιος θα υποχρεωνόταν να ξαναθυμηθεί την Κρονστάνδη πάλι. Αλλά η πολιτική της Μαδρίτης είναι στο σημείο θριάμβου. Αρνήθηκε όπλα και χρήματα στην επαναστατική Καταλωνία με σκοπό να πέσει η ίδια στα χέρια της Ε.Σ.Σ.Δ, η οποία προμήθευσε τα όπλα και τους αξιωματούχους που προορίζονται να ελέγξουν τον αντιφασιστικό αγώνα και να σταματήσουν την ανάπτυξη της Κοινωνικής Επανάστασης στον ένοπλο αγώνα ενάντια στον Φασισμό. Το δίλημμα «Μαδρίτη ή Φράνκο» έχει παραλύσει τον Ισπανικό Αναρχισμό. Σήμερα η Βαρκελώνη βρίσκεται ανάμεσα στο Μπούργκος, την Ρώμη, το Βερολίνο, την Μαδρίτη και την Μόσχα. Πολιορκημένη.

Μαύρα σύννεφα φαίνονται στον ορίζοντα και τυφλωνόμαστε από ομίχλη. Ας ανάψουμε τα φώτα μας και ας κρατήσουμε το πηδάλιο με ατσάλενια χέρια. Είμαστε στα ανοιχτά και η θύελλα αγριεύει. Αλλά ακόμα μπορούμε να κάνουμε θαύματα. Ανάμεσα στους Πρώσους και τις Βερσαλλίες, η Κομμούνα άναψε μια φλόγα που ακόμα φωτίζει τον κόσμο. Ανάμεσα στο Μπούργκος και την Μαδρίτη είναι η Βαρκελώνη. Ας το σκεφτούν καλά αυτό τα ανδρείκελα της Μόσχας.